

OPSTANDEN

Af Anna Døssing Gunnertoft, religionspædagogisk konsulent i Aalborg stift

Meget tidligt om morgenen den første dag i ugen kom kvinderne til graven med de vellugtende salver, som de havde tilberedt. De fandt stenen væltet bort fra graven, og de gik derind, men fandt ikke Herren Jesu legeme. Mens de stod og ikke vidste, hvad de skulle tro, var der med ét foran dem to mænd i lysende klæder. Kvinderne blev forfærdede og bøjede sig med ansigtet mod jorden, men mændene sagde til dem: »Hvorfor leder I efter den levende blandt de døde? Han er ikke her, han er opstået. Lukas 24. v.1-12

Faktisk vidste jeg knap, hvad jeg gjorde, da jeg begyndte at løbe efter Peter. Jeg var slet ikke klar over, at det skulle blive mit livs løbetur, som jeg aldrig skulle glemme, og som jeg ville fortælle om hele mit liv. De andre af Jesu venner og disciple blev bare stående. Jeg mærkede deres øjne i nakken, men jeg fortsatte, og snart indhentede jeg Peter og kom efterhånden langt foran ham. Jeg vidste jo, hvor vi skulle hen.

Det var ikke så underligt, at de andre blev stående. De havde knap hørt Maria Magdalenes forpustede ord til Peter og mig om den tomme grav. 'Stenen foran graven var væltet fra, og den døde Jesus var der ikke.' Hvad skulle det betyde? Vi måtte undersøge det nærmere. Måske Maria Magdalene var noget overspændt. Helt nøgtern var hun ikke i sin fortvivlelse og sorg. Hun kunne ikke være noget pålideligt vidne, tænkte jeg. Der var noget, som ikke stemte.

Lidt forpustet ankom jeg til graven. Stenen var ganske rigtigt rullet fra, og sporet efter den tegnede en bred linje foran indgangen. Dér standsede jeg op og kiggede ind i mørket, hvor den døde skulle være. Det hele var mærkeligt og gådefuldt, ja, skræmmende. Var han virkelig væk?

Så hørte jeg trampen og pusten bag mig. Peter var nået frem. Han standsede ikke, men løb lige ind i graven. Jeg fulgte efter og så, at Maria Magdalene havde talt sandt. Den døde var der ikke, kun klædet, der havde dækket hans ansigt, lå tilbage, pænt sammenfoldet.

Men jeg så noget mere, da jeg pludselig forstod det, der tidligere var fortalt mig af Jesus. Han skulle oprejses fra de døde. At jeg forstod dette er måske for meget sagt, men her i den tomme grav gav det mening, og jeg så faktisk med troens øjne det underfulde, opstandelsen, at Jesus, ved Guds kraft, var gået ud af graven. Han var blevet levende. Hvad det betød, kunne jeg ikke overskue, men jeg vidste, at det var noget fantastisk, der overgik alt, hvad jeg ellers kendte til, og jeg ville tale om det altid.

Løbeturen førte mig ikke kun ind i en tom gravhule, men ind i en forståelse af, hvad der måtte være den vigtigste begivenhed til alle tider. Jeg så for mit indre blik stenen rullet fra og lyset strømme ind i graven. Min mester Jesus var gået ud i solskinet udenfor. Derude har jeg og de andre disciple siden mødt ham, men jeg kendte til opstandelsen allerede i den tomme grav, da jeg forstod og troede.

